

болника. Тя хобираше винаги най-сочните и най-жирни корени.

Дният минаваша, положението му започнало да се подобрява и един ден съзнаването му се върнало. Той се огледал и когато не забелязал никого около леглото си — на костенурката не обръщаше внимание, защото костенурките си животни — казвала:

— Ах, аз ще умре тук, защото съм сам в гората. Плъкства, които била могла да не спеситъ ина само въ Буенос-Айрес. Но аз не мога да се дотъра до Буенос-Айрес, защото съм изнемошъл!

До вечерта пак го атресо. И това се повтаряло няколко пъти до като найсетне пак изгубил съзнание. Но костенурката чува пак думитъ му и си казала: — „Ако остане тук въ планината ще умре, защото тук няма плъкарства. Трябва да го пренеса въ Буенос-Айрес.“

Речено — спорено. Тя откъснала тънки, но много здрави и млчави клонки, вързала съ тях болника о гърба си, след това по-

тавила на гърба си дори пушката и раницата на ловеца и потегляла на път към Буенос-Айрес.

Съ своя тежък товар костенурката се алачила день и нош, през планини и долини, през рѣки и блага. Въ едно благо загъмале и щѣла безъ малко да погине. Следъ около или десетъ часова вървене тя спирала, свалила болника отъ гърба си, откървала прерязантъ му и го поставяла на нека тревичка. Събирала храна и вода и му ги давала. Тя самата ядела малко, защото била много изморена. После пакъ тръгнала и това постоянно вървене продължило много, много седмици. Тя приближавали все повече Буенос-Айрес, ала костенурката все повече и повече ослабвала. Понѣкога спирала всрѣдъ пътя и не могла понаатѣлтъ. Следъ какъ починае се съзнавала и тръгвала пакъ на път.

Но една вечер, бедната костенурка, не могла да въран повече защото щѣла седмица вече не била ала да не губи време. И такъ вечеръ всичкитъ сили я напуснали. Когато се бѣ съвсѣмъ кръмвало, тя забележа една

свѣтлина въ далечината. Тя свѣтлина все повече се увеличавала и осветлявала щѣла хоризонтъ. Тя не могла да си обясни каква е тя свѣтлина. Мисълърена, че не е могла да спаси благодетеля си, който бѣ тежъ добъръ съ нея, костенурката затворила очи и се приготвила да умре близо до ловеца.

Нещастната костенурка не знаела, че бѣ спигнала вече Буенос-Айрес. Свѣтлината, която тя бѣ видѣла ядела отъ електрическитъ лампи на града Буенос-Айрес. А сега? Да умре толкова близо до щѣта си?

Единъ градски плъкъ забелязалъ двамата изнемошѣли до смъртъ плтници и извикал:

— Каква чудна костенурка! Такъвъ великитъ не съмъ видѣла още! Какво ли носи на гърба си? Може би дърво?

— Не, — отвърнала костенурката наикалено, — вода единъ човѣкъ съ менъ.

— Единъ човѣкъ ли? И къде сте се запятели? — питалъ любопитния плъкъ.

— Азъ искамъ... азъ искамъ... азъ искамъ... да ида въ Буенос-Айрес, — отговорила бедната костенурка съ слабъ гласъ, който едва се чувалъ. — Но азъ не мога да върв повече, затова ще умренъ тукъ всрѣдъ пътя...

— Бре, че си глупава, — казалъ плъкъ. — Та ти си вече въ Буенос-Айрес! Оная свѣтлина, която видѣлаш тамъ, това е Буенос-Айрес!

Семпала се костенурката, почувствувала нови сили въ себе си и като видѣла, че ловецъ още върва, тръгнала бързо къмъ Буенос-Айрес, за да навика изгубеното време.

На другата сутринъ директорътъ на зоологическата градина забелязалъ една огромна, вършава, изнемошѣла костенурка да се се алачи по улицитъ на Буенос-Айрес. На гърба и имало върванъ плъкъ. Той веднага позналъ своея приятель и бързо навемилъ нужнитъ плъкарства.

Когато ловецътъ узналъ, че костенурката го спесила, като е извършила повече отъ триста километра, не искалъ да се раздѣли съ нея. Но той не можалъ да я вземе при себе си, защото кишата му била малка. Тогавъ директорътъ на зоологическата градина предложилъ да вземе костенурката въ градината си и да се грижи за нея.

Така и станало.

Днесъ такъ костенурка се разкожа щастливо и доволно изъ зоологическата градина на Буенос-Айрес и посетителитъ гледатъ на нея, като на чудо. Всѣки следъ обѣдъ ловецътъ идае при нея. Та го познава още отъ далечъ по стллитъ. Ловецътъ остава винаги нѣколко часа при нея, а тя не го оставя да си идае докато не я погула нѣколко пъти нѣколко по гърба.

Продана: Ш. З. Негеръ